

som Arbejdsløsheden maatte siges at have for de Mennesker, som gik fra Sted til Sted for at søge Arbejde, uden at det lykkedes dem at opnaa det; og han skildrede jo ogsaa de Følger, som det havde for Arbejderhjemmenes Vedkommende. Jeg kan saa meget mere tiltræde disse Udtalelser, som jeg netop for et Par Aar siden, da vi behandlede Lovforslaget om anerkendte Arbejdsløshedskasser, udtalte mig i ganske lignende Retning. Men naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at han maatte søge Skylden til disse Forhold i Frikonkurrencen, saa er jeg ikke saa ganske enig med ham i denne Betragtning. Ganske vist kan det siges, at den Spekulation, som kan følge med Frikonkurrencen, kan bidrage noget i saa Henseende. Men der er dog vist ganske særlige Forhold, som her gøre sig gældende, Forhold, som man maa paaagte, og som ogsaa den højtærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa, og som hunde deri, at Arbejdsløsheden i dette Tilfælde er et rent lokalt Spørgsmaal for Københavns Vedkommende. Dette Spørgsmaal er selvfølgelig for Københavns Vedkommende fremkommet gennem disse forfærdelige, havde jeg nær sagt, Byggespekulationer, som man har sat i Gang herinde, som have draget ikke alene Arbejdskraften bort fra Provinserne herind til København, men ogsaa Pengene fra Landets Banker. Men da det i Virkeligheden kun er et lokalt Spørgsmaal, kan man just ikke paastaa, at her foreligger et almindeligt Udslag af de svage Sider, de daarlige Sider ved Frikonkurrencen.

Da vi havde Polakloven til første Behandling, nævnede jeg ganske flygtigt det ejendommelige Forhold, at der ude paa Landet er en meget stor Arbejdsledighed samtidig med, at der er en saa stor Arbejdsløshed herinde i København. Alle de Udtalelser, som hidtil ere fremkomne i Dag, pege jo paa det samme Fænomen, og man er jo heller ikke standset ved at pege paa dette Fænomen, idet den højtærede Indenrigsminister ogsaa tog Anledning til at fremsætte Udtalelser i Retning af at underbygge en Organisation, som netop kunde tage Sigte paa at bøde paa dette Forhold, saaledes at man kunde tænke sig, at Arbejdskraften i Fremtiden kunde fordeles gennem Arbejdsanvisningskontorer.

Det er selvfølgelig en udmærket Tanke og en Tanke, som der fra de forskellige Organisationer saavel Landbrugets som Fagorganisationernes Side bør arbejdes videre paa, og der er ikke Tvivl om, at der vil kunne opnaas adskilligt, hvis der bliver bygget videre paa denne Tanke.

Sagen er nemlig den, at det er i mangt og meget en Fiktion, naar man fra Arbejdernes Side mener, at der er en saa stor økonomisk Fordel ved at søge ind til Byer. Skønt man vistnok ikke har nogen egentlig Statistik at støtte sig til paa dette Omraade, er jeg ganske overbevist om, at hvis denne Sag blev undersøgt rigtigt, skulde det nok vise sig, at den Fordel, som Arbejderne mene at have ved at rejse til Byerne og søge Arbejde, ikke er nær saa stor, som de tro. Sagen er simpelt hen den, at der er adskillige uheldige Forhold i Byerne, som man aldeles ikke kender ude paa Landet. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnede et af dem, det var dette, at man maatte sætte sine Genstande — det være sig nu Klædningsstykker eller Møbler — ud til Pantelaaneren for at opnaa nogle smaa Laan, som man kan friste Livet med nogen Tid for atter at udsætte det næste Stykke, indtil der ikke er mere i Huset. Det er jo Forhold, som man aldeles ikke kender hos Arbejderstanden ude paa Landet; her kender man ikke til det, at den ene Kone kommer hen til den anden og spørger: Har du ikke noget, du kan sætte ud i Dag? Det er et ganske særligt Fænomen for Købstædernes Vedkommende, og da vistnok ganske særlig for Københavns Vedkommende. Ude paa Landet er der ikke noget i Vejen for, at en dygtig Arbejder kan faa saa megen Kredit hos sin Købmand i den Tid, hvor det maaske kan knibe for ham at klare sig, om Vinteren, at han kan klare sig, indtil Sommeren kommer, og han atter kan faa Arbejde, uden at han behøver at sætte sine Indbogenstande eller sine Klædningsstykker i Pant til en Pantelaaner. Alene det viser, at Arbejdsforholdene paa Landet for saa vidt ere bedre. Men det siger sig selv — jeg skal i øvrigt ikke komme dybt ind derpaa —, at naar der f. Eks. herinde rundt omkring paa Kontorerne sidder en Masse Damer,